

Arrest

nr. 225 388 van 29 augustus 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. EL MOUDEN
Emiel Banningstraat 6
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 april 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 maart 2019 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 april 2019 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesemorie.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PEETERS, die *loco* advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoeker en van advocaat A. DE WILDE, die verschijnt voor de verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 februari 2014 treedt verzoeker in het huwelijk met mevrouw S. E. H. te Marokko.

Op 29 mei 2017 dient hij een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie waarna hem op 14 december 2017 een F-kaart wordt afgeleverd.

Op 4 maart 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 6 maart 2019 ter kennis gebracht aan verzoeker en betreft de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 in combinatie met artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: E. A.

Voorna(a)m(en): B.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)1983

Geboorteplaats: BNI BOUAYACH

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) ANTWERPEN

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1 van de wet van 15.12.1980

4° het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° (gelijkwaardig aan het huwelijk) of 2° (verklaring wettelijke samenwoning), wordt beëindigd of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Betrokkene bekwaam het verblijfsrecht als familielid van een Belgische, na een aanvraag van 29.05.2017 in functie van zijn echtgenote E. H. S. (rr: ...). Het verblijfsrecht werd erkend op 29.11.2017 (datum bijlage 15). Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Meneer E. A. vormt geen gezinscel meer met de referentiepersoon sinds 18.01.2018, hij werd op een ander adres gedomicilieerd op 9.02.2018. Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd betrokkene op 14.03.2018 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd op 25.07.2018 betekend, waarop hij de volgende documenten voorlegde:

- Uittreksel FOD Justitie: blanco strafregister dd. 25.07.2018*
 - Verklaring OCMW Antwerpen geen financiële steun dd. 22.05.2018*
 - Verklaring lidmaatschap De VoorZorg dd. 05.07.2018*
 - Deelcertificaat Nederlands tweede taal – richtgraad 1 dd. 20.06.2018*
 - Loonbrieven I.N.E.R. BVBA voor de maanden april tot en met juli 2018. Deze getuigen van de deeltijdse tewerkstelling van betrokkene*
 - Woonbewijs stad Antwerpen met historiek adressen dd. 15.05.2018*
 - Attest gezinssamenstelling stad Antwerpen dd. 15.05.2018*
 - Inschrijvingsformulier CVO Antwerpen opleiding Nederlands tweede taal – richtgraad 1 dd. 20.06.2018*
- + Rooster van de cursist*

Op art. 42quater zijn in §4 eveneens uitzonderingsgronden voorzien. Conform art. 42quater, §4, 1° kan het verblijfsrecht blijven uitgeoefend worden indien desgevallend het huwelijk ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. Het huwelijk van meneer E. A. is afgesloten op 03.02.2014 en houdt wettelijk al meer dan 5 jaar stand. Er is echter niet voldaan aan de bijkomende voorwaarde van deze uitzonderingsgrond, nl. het minimum 1 jaar in het Rijk. Meneer E. A. kwam op 06.06.2017 in België wonen n.a.v. gezinshereniging met zijn echtgenote mevrouw E. H. Ze woonden slechts samen tot 18.01.2018 conform de bestuurlijke akte opgemaakt door de lokale politie. De betrokkene werd ook met een adreswijziging geregistreerd in het rijksregister op 09.02.2018. Doordat betrokkene niet minstens één jaar gezamenlijk gevestigd was of toch minstens een gezinscel vormde met de referentiepersoon, is niet voldaan aan deze uitzonderingsgrond.

In diezelfde paragraaf worden uitzonderingsgronden voorzien in geval van gemeenschappelijke kinderen met een burger van de Unie of waarover men het recht van bewaring heeft. Zowel 2° als 3° zijn hier niet van toepassing omdat B.-D. E. A. geen kinderen heeft.

Verder wordt een uitzonderingsgrond voorzien in art. 42, §4, 4° in geval van schrijnende situaties. Uit de stukken die werden overgemaakt door de betrokkene wordt nergens een indicatie van dergelijke situatie gegeven.

Wat betreft de overweging van mogelijke humanitaire bezwaren die bij een beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980 in overweging moeten worden genomen kunnen volgende zaken worden opgemerkt. Ten eerste wordt rekening gehouden met de duur van het verblijf. Meneer E. A. vestigde zich in juni 2016 in België, hij verkreeg zijn F-kaart op 14.12.2017. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat zijn verblijf in België uitzonderlijk lang is waardoor het beëindigen van zijn verblijf inhumain zou zijn. Wat betreft zijn leeftijd, 35 jaar, vormt dit onmogelijk een bezwaar om zijn leven verder te zetten in het land van herkomst. Betrokkene is nog voldoende jong om een nieuwe toekomst elders uit te bouwen. Verder maakte hij geen stukken over met betrekking tot zijn gezondheidssituatie waardoor redelijk aangenomen kan worden dat er geen uitzonderlijk medische situatie is waardoor het beter is betrokkenes verblijfsrecht niet te beëindigen. Qua sociale en culturele integratie werden weinig documenten overgemaakt. Er werd een deelcertificaat van Nederlandse les toegevoegd en een inschrijvingsformulier om een nieuwe opleiding Nederlands te volgen. Dit werd echter pas afgesloten op 20.06.2018 – wanneer de procedure omtrent intrekking reeds aanhangig was. Ook is het volgen van een Nederlandse taal cursus, waarvan het certificaat werd toegevoegd, een wettelijke verplichting.

Uit de voorgelegde documenten blijkt wel dat betrokkene er in geslaagd is werk te vinden. Dit is uiteraard een positief element, echter het hebben van een job/inkomen is geen afdoende bewijs van een uitzonderlijke graad van integratie gezien dit een voorwaarde is om een menswaardig bestaan te leiden. Zijn gezinssituatie is zoals boven reeds beschreven volledig gewijzigd. Hij woont niet meer samen met zijn echtgenote en verblijft op een ander adres met M. E. A., waarmee hij niet verwant is (volgens de informatie in zijn rijksregister). Van een schending van betrokkenes gezinsleven door zijn verblijfsrecht te beëindigen kan dus allerm minst sprake zijn.

Ten slotte wat betreft betrokkenes bindingen met het land van herkomst, werden geen stukken voorgelegd.

Gezien zijn leeftijd en de korte duur dat hij in België heeft verbleven is het redelijk aan te nemen dat hij nog voldoende affiniteit heeft met de plaatselijke taal of talen, de culturele en sociale gebruiken, de mensen daar, ...zodat hij makkelijk terug aansluiting kan vinden in zijn land van origine. Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel in de synthesememorie voert verzoeker de schending aan van artikel 42quater, § 1, 4° en van artikel 42quater, § 4, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de formele en de materiële motiveringsplicht en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker betoogt als volgt:

“2. Met betrekking tot de middelen

2.1. Eerste middel:

- schending van artikel 42quater, §1,4° Vw., van artikel 42quater §4,1° Vw.,
- schending van de formele en materiële motiveringsplicht, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel.

Artikel 42quater, §1,4° Vw. bepaalt het volgende:

§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

(...)

§4 Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest."

Verzoeker huwde met mevrouw E H. S., van Belgische nationaliteit, op 03.02.2014 te Al Hoceima (Mar). Verzoeker deed op 29.05.2017 een aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart voor een familielid van een burger van de Europese Unie. Op 29.11.2017 werd verzoeker in het bezit gesteld van een bijlage 15. Op 14.12.2017 ontving hij een elektronische F - kaart geldig voor vijf jaar.

Aangezien verzoeker zijn verblijfsrecht geniet op grond van een huwelijk, schendt verwerende partij haar formele motiveringsverplichting wanneer zij enkel verwijst naar het tweede deel van de tekst van artikel 42quater, §1, 4° hetwelk de gevallen betreft waarin van een huwelijk geen sprake is - verwerende partij geeft immers als reden van de beslissing het volgende op: "Artikel 42quater §1 van de wet van 15.12.1980:

4° het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° (gelijkwaardig aan het huwelijk) of 2° (verklaring wettelijke samenwoning), wordt beëindigd of er is geen gezamenlijke vestiging meer." - en anderzijds stelt dat hij niet van de uitzonderingsgrond kan genieten voorzien in artikel 42quater, §4, 1° Vw. om reden dat zijn huwelijk niet lang genoeg geduurd heeft (althans op het grondgebied): "Het huwelijk van meneer E. A. is afgesloten op 03.02.2014 en houdt wettelijk al meer dan 5 jaar stand. Er is echter niet voldaan aan de bijkomende voorwaarde van deze uitzonderingsgrond, nl. het minimum 1 jaar in het Rijk.(...)". Deze beoordeling van de feiten is pertinent onjuist vermits het huwelijk reeds duurt sinds 03.02.2014 en bijgevolg langer dan vijf jaar waarvan ondertussen reeds bijna twee jaar in het Rijk (want minstens vanaf 29.05.2017).

Verwerende partij schendt bijgevolg de materiële en formele motiveringsplicht alsook de beginselen van behoorlijk bestuur.

De motivering van verwerende partij is niet enkel gebrekkig maar geeft tevens blijk van een toegepaste cumul aan voorwaarden door te vereisen dat er sprake is van een minimumduur aan gezamenlijke vestiging alsook een minimumduur aan huwelijk, met name telkenmale één jaar.

Verwerende partij dient in de door haar getroffen beslissing zeer duidelijk te motiveren op welke wettelijke grond zij zich beroept om bepaalde feitelijkheden te beoordelen. Hierbij dient zij ook de betreffende feitelijkheden nauwkeurig en vooral op een correcte wijze aan te reiken en uiteen te zetten. Desondanks het gegeven dat verwerende partij op de hoogte is van de duur van het huwelijk (met name vijf jaar en minimum één jaar in het Rijk), motiveert zij haar beslissing als volgt: "Conform art. 42quater, §4, T kan het verblijfsrecht blijven uitgeoefend worden indien desgevallend het huwelijk ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. Het huwelijk van meneer E. A. is afgesloten op 03.02.2014 en houdt wettelijk al meer dan 5 jaar stand. Er is echter niet voldaan aan de bijkomende voorwaarde van deze uitzonderingsgrond, nl. het minimum 1 jaar in het Rijk (...) Doordat betrokkene niet minstens één jaar gezamenlijk gevestigd was of toch minstens een gezinscel vormde met de referentiepersoon, is niet voldaan aan deze uitzonderingsgrond, (eigen onderlijning)

Daar waar verwerende partij zich aanvankelijk blijkt te focussen op het ophouden van de gezamenlijke vestiging om vervolgens te stellen dat het huwelijk niet lang genoeg geduurd heeft, "nl het minimum 1 jaar in het Rijk", en bijgevolg te besluiten dat verzoeker niet onder deze (met 'deze' wordt bedoeld de uitzonderingsgrond in het geval van minimum 1 jaar huwelijk in het Rijk) uitzonderingsregel kan vallen doordat "betrokkene niet minstens één jaar gezamenlijk gevestigd was of toch minstens een gezinscel vormde met de referentiepersoon", dient te worden besloten dat de bestreden beslissing geenszins voldoet aan de vereisten inzake motivering noch aan de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verwerende partij poogt in haar nota met opmerkingen klaarheid te scheppen in de motivering door alsdan een keuze te formuleren voor de rechtsgrond op basis waarvan zij haar beslissing fundeert, namelijk het gebrek aan gezamenlijke vestiging in België gedurende minimum één jaar door te stellen: 'Het komt gepast voor om op te merken dat de bestreden beslissing gemotiveerd is op basis van het gebrek aan samenwoning...'

Uiteraard doet dergelijke post factum standpuntinname geen afbreuk aan het feit dat de bestreden beslissing gebrekkelig gemotiveerd werd en getuigt van onzorgvuldig bestuur.

Het eerste middel is gegrond."

3.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 42quater, § 1, derde alinea van artikel 42quater, § 4 en van artikel 42quater, § 5 van de vreemdelingenwet, van de formele en de materiële motiveringsplicht en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel. Ter adstruering van het tweede middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"2.2. Tweede middel

- Schending van artikel 42quater, §1,3e alinea, §4 en §5 Vw.

- Schending van de formele en materiële motiveringsplicht en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel.

Artikel 42quater, §1, 3e alinea Vw. bepaalt het volgende:

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(...)

Artikel 42quater, §4, laatste lid en §5 Vw.:

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Op 25.07.2018 werd verzoeker uitgenodigd om documenten bij te brengen om verwerende partij toe te laten te handelen overeenkomstig artikel 42quater, §1, 3e al. Vw. en waaruit blijkt dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden bedoeld in artikel 42quater, §5 Vw..

Betreffende zijn sociale en culturele integratie stelt verwerende partij in de bestreden beslissing: "Qua sociale en culturele integratie werden weinig documenten overgemaakt. Er werd een deelcertificaat van Nederlandse les toegevoegd en een inschrijvingsformulier om een nieuwe opleiding Nederlands te volgen. Dit werd echter pas afgesloten op 20.06.2018 - wanneer de procedure omtrent intrekking reeds aanhangig was. Ook is het volgen van een Nederlandse taal cursus, waarvan het certificaat werd toegevoegd, een wettelijke verplichting."

Verwerende partij verwijt verzoeker dat hij de inschrijving voor de nieuwe opleiding Nederlands maar afsloot op 20.06.2018 en dus wanneer de procedure omtrent intrekking reeds aanhangig was. Het deelcertificaat Nederlands dat verzoeker voorlegde heeft betrekking op Nederlandse taallessen dewelke verzoeker gevolgd heeft van 29.01.2018 tot 18.06.2018 (betreft de cursus 1.1). Uiteraard dient verzoeker de ene cursus af te ronden en in deze geëvalueerd te worden alvorens hij een vervolgcursus kan aanvatten. Verwerende partij insinueert dan ook geheel onterecht (gelet op de beëindiging van de eerste cursus op 18.06.2018 en het inschrijven voor de nieuwe cursus op 20.06.2018) dat verzoeker de inschrijving voor de vervolgcursus slechts deed 'pour les besoins de la cause'.

Bovendien volbracht hij deze inschrijving 'in tempore non suspectu' zodat de stelling van verwerende partij des te onrechtvaardig lijkt (cf. "Dit verzoek werd op 25.07.2018 betekend, waarop hij de volgende documenten voorlegde: (..Verwerende partij heeft de stukken inzake sociale en culturele integratie dan ook geenszins correct beoordeeld.

Op het ogenblik van het onderzoek door verwerende partij diende verzoeker zijn inburgeringstraject nog aan te vatten.

Sedert februari 2018 heeft verzoeker een arbeidscontract van onbepaalde duur bij (...) BVBA. Zodoende heeft verzoeker reeds op diverse vlakken inspanningen geleverd om zich sociaal en cultureel te integreren en geeft daarnaast ook blijk van een economische participatie.

Uit de bestreden beslissing kan niet blijken dat verwerende partij haar beslissing tot het intrekken van het verblijf van meer dan drie maanden van verzoeker op een afdoende wijze heeft behandeld en gestoeld heeft op grond van een correcte feitenvinding.

Conform artikel 42quater, §4, laatste lid van de vreemdelingenwet diende de heer E. vervolgens aan te tonen een "werknemer of zelfstandige te zijn in België; of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, §4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet."

De voorgelegde loonfiches werden door verwerende partij geenszins beoordeeld, evenmin in het licht van artikel 42quater, §4, laatste lid Vw. nu de bestreden beslissing, tenzij de vermelding dat deze loonfiches werden meegedeeld, eenvoudigweg niets vermeldt over het afdoende karakter van de tewerkstelling die hieruit blijkt.

Er mag vanuit gegaan worden dat verwerende partij van oordeel is dat verzoeker voldoetaan de voorwaarde van artikel 42quater, §4, laatste lid Vw..

Het middel is gegrond en de bestreden beslissing dient te worden vernietigd."

3.3 Gelet op hun onderlinge verwevenheid worden de middelen samen behandeld.

Waar wordt verwezen naar de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat onder "midde" conform vaste rechtspraak van de Raad van State dient te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). De middelonderdelen zijn dan ook slechts ontvankelijk in de mate dat de schending van een concreet beginsel wordt aangevoerd.

Waar verzoeker de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert, benadrukt de Raad dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoeker voert tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Hierbij dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze aangevoerde schendingen dienen te worden beoordeeld in het licht van artikel 42quater van de vreemdelingenwet met toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar(2) na de erkenning van hun recht op verblijf(1) een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk;

6° de minister of zijn gemachtigde trekt het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44 in.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2

De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3

Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en

beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5

De minister of zijn gemachtigde kan zonedig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

3.4 *In casu* werd een einde gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker omdat er geen sprake meer was van een gezamenlijke vestiging. De gemachtigde geeft aan dat verzoeker het verblijfsrecht bekam als familielid van een Belgische, na een aanvraag op 29 mei 2017 in functie van zijn echtgenote E. H. S. en dat het verblijfsrecht werd erkend op 29 november 2017 (datum bijlage 15). De gemachtigde motiveert verder dat de situatie van verzoeker intussen totaal gewijzigd is en stelt vast dat verzoeker geen gezinscel vormt met de referentiepersoon sinds 18 januari 2018 en dat hij op een ander adres gedomicilieerd is sinds 9 februari 2018.

De gemachtigde besluit op dit punt dat overeenkomstig artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet daarom het verblijfsrecht van verzoeker kan beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van verzoeker werd hem op 14 maart 2018 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Verzoeker kreeg aldus de kans alle dienstige stavingstukken over te maken. De stukken die door verzoeker werden neergelegd, worden opgesomd. Verzoeker betwist niet dat slechts deze stukken werden voorgelegd. In de bestreden beslissing wordt tevens onder verwijzing naar artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet gemotiveerd omtrent de mogelijke humanitaire bezwaren die bij de beëindiging in overweging moeten worden genomen.

In de bestreden beslissing wordt vervolgens gesteld dat de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42^{quater}, § 4 van de vreemdelingenwet niet van toepassing zijn:

"Op art. 42^{quater} zijn in §4 eveneens uitzonderingsgronden voorzien. Conform art. 42^{quater}, §4, 1° kan het verblijfsrecht blijven uitgeoefend worden indien desgevallend het huwelijk ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. Het huwelijk van meneer E. A. is afgesloten op 03.02.2014 en houdt wettelijk al meer dan 5 jaar stand. Er is echter niet voldaan aan de bijkomende voorwaarde van deze uitzonderingsgrond, nl. het minimum 1 jaar in het Rijk. Meneer E. A. kwam op 06.06.2017 in België wonen n.a.v. gezinshereniging met zijn echtgenote mevrouw E. H. Ze woonden slechts samen tot 18.01.2018 conform de bestuurlijke akte opgemaakt door de lokale politie. De betrokkene werd ook met een adreswijziging geregistreerd in het rijksregister op 09.02.2018. Doordat betrokkene niet minstens één jaar gezamenlijk gevestigd was of toch minstens een gezinscel vormde met de referentiepersoon, is niet voldaan aan deze uitzonderingsgrond.

In diezelfde paragraaf worden uitzonderingsgronden voorzien in geval van gemeenschappelijke kinderen met een burger van de Unie of waarover men het recht van bewaring heeft. Zowel 2° als 3° zijn hier niet van toepassing omdat B.-D. E. A. geen kinderen heeft.

Verder wordt een uitzonderingsgrond voorzien in art. 42, §4, 4° in geval van schrijnende situaties. Uit de stukken die werden overgemaakt door de betrokkene wordt nergens een indicatie van dergelijke situatie gegeven."

Verzoeker betoogt dat de formele motiveringsplicht wordt geschonden aangezien enkel naar het tweede deel van de tekst van artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet wordt verwezen en dit gevallen zou betreffen waarin van een huwelijk geen sprake is.

Verzoeker erkent dat op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen, geen sprake meer was van een gezamenlijke vestiging. Vervolgens benadrukt hij de volgende zin: *"Het huwelijk van meneer E. A. is afgesloten op 03.02.2014 en houdt wettelijk al meer dan 5 jaar stand. Er is echter niet voldaan aan de bijkomende voorwaarde van deze uitzonderingsgrond, nl. het minimum 1 jaar in het Rijk."* Naar de mening van verzoeker is de motivering onzorgvuldig en worden de voorwaarden als cumulatief aanzien.

De Raad stelt vast dat inderdaad vooreerst wordt verwezen naar artikel 42^{quater}, § 4, 1° van de vreemdelingenwet en dat wordt gesteld dat het verblijfsrecht kan blijven uitgeoefend worden indien desgevallend het huwelijk ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. Daaropvolgend wordt *in casu* onmiddellijk vastgesteld dat het huwelijk van verzoeker al meer dan 5 jaar

standhoudt. De gemachtigde geeft vervolgens, zoals verzoeker aanhaalt, weliswaar aan dat er niet werd voldaan aan de bijkomende voorwaarde van deze uitzonderingsgrond, meer bepaald de minimumduur van 1 jaar in het Rijk, doch uit de daaropvolgende motivering blijkt uitdrukkelijk dat werd onderzocht en wordt vastgesteld dat zij slechts samenwoonden tot 18 januari 2018 conform de bestuurlijke akte opgemaakt door de lokale politie, en dat verzoeker ook met een adreswijziging wordt geregistreerd in het rijksregister op 9 februari 2018. De gemachtigde besluit dat doordat verzoeker niet minstens één jaar gezamenlijk gevestigd was of toch minstens een gezinscel vormde met de referentiepersoon, niet voldaan is aan deze uitzonderingsgrond.

Waar verzoeker het motief uit de bestreden beslissing citeert en *in fine* van het motief onderlijnt dat niet is voldaan aan “deze” uitzonderingsgrond, kan hij niet zonder meer worden gevolgd waar hij stelt dat hiermee zou zijn bedoeld de uitzonderingsgrond in het geval van minimum 1 jaar huwelijk in het Rijk. Immers de volledige zin luidt: “*Doordat betrokkene niet minstens één jaar gezamenlijk gevestigd was of toch minstens een gezinscel vormde met de referentiepersoon, is niet voldaan aan deze uitzonderingsgrond.*” Verzoeker betwist de vaststellingen uit de bestreden beslissing aangaande de samenwoning niet. Evenmin ontkent hij dat op het moment van het nemen van de bestreden beslissing geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging. Verzoeker toont dan ook niet aan dat werd uitgegaan van een incorrecte feitenvinding.

In de mate dat verzoeker met zijn betoog voorhoudt dat artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet zo dient te worden geïnterpreteerd dat in zijn situatie pas een einde kon worden gesteld aan zijn verblijfsrecht wanneer zij uit de echt was gescheiden en niet op basis van de vaststelling dat er niet langer sprake was van een gezamenlijke vestiging, benadrukt de Raad dat het Grondwettelijk Hof in overweging B.36.8 van het arrest van 26 september 2013 (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013) een voorbehoud maakt met betrekking tot de zinsnede “*of er is geen gezamenlijke vestiging meer*” uit artikel 42ter, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet, in die zin dat het Hof stelt dat dit geen betrekking heeft op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner. Het Hof maakt dit voorbehoud evenwel niet met betrekking tot artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet. Het Hof wou met het voorbehoud de conformiteit van artikel 42ter van de vreemdelingenwet met artikel 13, § 1 van de richtlijn 2004/38/EU verzekeren, daar waar de situatie van verzoeker niet onder het toepassingsgebied van deze richtlijn valt (RvS 19 november 2013, nrs. 10.068 (c) en 10.070 (c)). Verzoeker is immers de Marokkaanse echtgenoot van een Belgische vrouw van wie niet wordt aangetoond dat deze gebruik maakte van haar recht op vrij verkeer. Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG. De reden waarom het Grondwettelijk Hof opteerde voor een bepaalde interpretatie van de bepaling die is opgenomen in artikel 42ter, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet geldt *in casu* derhalve niet. De Raad wijst er in dit verband op dat het Grondwettelijk Hof er expliciet op wees dat het zich uitsprak omtrent “*een situatie die alleen binnen de werkingsfeer valt van artikel 13, lid 1, van de voormelde richtlijn 2004/38/EG.*” De Raad merkt verder op dat uit een eenvoudige lezing van het eerste lid van de eerste paragraaf van de artikelen 42ter en 42^{quater} blijkt dat zeer verschillende categorieën van personen geïmagineerd worden, met name de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn enerzijds, en de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn anderzijds (*cf.* RvS 19 november 2013, nrs. 10.068 (c) en 10.070 (c)). Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat zijn verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden vastgesteld dat de gemachtigde kennelijk onredelijk heeft gehandeld door te oordelen dat niet langer bleek dat er sprake was van een gezamenlijke vestiging. Hiertoe is op zich geen samenwoning vereist, doch wel een minimum aan relatie of gezinscel tussen de echtgenoten (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Er wordt *in casu* niet aangetoond dat er een minimum aan relatie bestaat tussen verzoeker en zijn echtgenote.

Ook de overige motivering in dit kader: “*In diezelfde paragraaf worden uitzonderingsgronden voorzien in geval van gemeenschappelijke kinderen met een burger van de Unie of waarover men het recht van bewaring heeft. Zowel 2° als 3° zijn hier niet van toepassing omdat B.-D. E. A. geen kinderen heeft. Verder wordt een uitzonderingsgrond voorzien in art. 42, §4, 4° in geval van schrijnende situaties. Uit de stukken die werden overgemaakt door de betrokkene wordt nergens een indicatie van dergelijke situatie gegeven.*” wordt niet betwist zodat deze staande blijft.

Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat uitgebreid wordt gemotiveerd omtrent de mogelijke humanitaire bezwaren die bij een beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42^{quater}, §

1, laatste lid van de vreemdelingenwet in overweging moeten worden genomen. Tevens wordt uiteengezet om welke redenen de voorgelegde documenten niet worden aanvaard.

Verzoeker verwijst *in concreto* naar de (data van de) inschrijvingen voor de nieuwe opleiding Nederlands, de behaalde deelcertificaten in dit kader, naar zijn inburgeringstraject en zijn arbeidscontract van onbepaalde duur. Verzoeker geeft slechts een beperkte lezing van de motieven. De volledige desbetreffende motivering luidt als volgt:

“Wat betreft de overweging van mogelijke humanitaire bezwaren die bij een beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980 in overweging moeten worden genomen kunnen volgende zaken worden opgemerkt. Ten eerste wordt rekening gehouden met de duur van het verblijf. Meneer E. A. vestigde zich in juni 2016 in België, hij verkreeg zijn F-kaart op 14.12.2017. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat zijn verblijf in België uitzonderlijk lang is waardoor het beëindigen van zijn verblijf inhumain zou zijn. Wat betreft zijn leeftijd, 35 jaar, vormt dit onmogelijk een bezwaar om zijn leven verder te zetten in het land van herkomst. Betrokkene is nog voldoende jong om een nieuwe toekomst elders uit te bouwen. Verder maakte hij geen stukken over met betrekking tot zijn gezondheidssituatie waardoor redelijk aangenomen kan worden dat er geen uitzonderlijk medische situatie is waardoor het beter is betrokkene verblijfsrecht niet te beëindigen. Qua sociale en culturele integratie werden weinig documenten overgemaakt. Er werd een deelcertificaat van Nederlandse les toegevoegd en een inschrijvingsformulier om een nieuwe opleiding Nederlands te volgen. Dit werd echter pas afgesloten op 20.06.2018 – wanneer de procedure omtrent intrekking reeds aanhangig was. Ook is het volgen van een Nederlandse taal cursus, waarvan het certificaat werd toegevoegd, een wettelijke verplichting.

Uit de voorgelegde documenten blijkt wel dat betrokkene er in geslaagd is werk te vinden. Dit is uiteraard een positief element, echter het hebben van een job/inkomen is geen afdoende bewijs van een uitzonderlijke graad van integratie gezien dit een voorwaarde is om een menswaardig bestaan te leiden. Zijn gezinssituatie is zoals boven reeds beschreven volledig gewijzigd. Hij woont niet meer samen met zijn echtgenote en verblijft op een ander adres met M. E. A., waarmee hij niet verwant is (volgens de informatie in zijn rijksregister). Vaneen schending van betrokkene's gezinsleven door zijn verblijfsrecht te beëindigen kan dus allerm minst sprake zijn.

Ten slotte wat betreft betrokkene's bindingen met het land van herkomst, werden geen stukken voorgelegd.

Gezien zijn leeftijd en de korte duur dat hij in België heeft verbleven is het redelijk aan te nemen dat hij nog voldoende affiniteit heeft met de plaatselijke taal of talen, de culturele en sociale gebruiken, de mensen daar, ...zodat hij makkelijk terug aansluiting kan vinden in zijn land van origine. Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België.”

Verzoeker geeft in wezen slechts aan het niet eens te zijn. Daar waar verzoeker met zijn kritiek blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. Wat de verwijzing naar artikel 42quater, § 4, laatste lid van de vreemdelingenwet betreft, kadert dit in de beoordeling van de uitzonderingsgronden. Aangezien de gemachtigde van oordeel is dat hieraan niet voldaan was, diende hij ook niet verder in te gaan op het voormelde lid van het artikel. Het betoog van verzoeker in dit kader is dan ook niet dienstig.

In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aan met toepassing waarvan deze is genomen. In het motief wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 42quater van de vreemdelingenwet en de artikelen 54 en 58 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (het vreemdelingenbesluit). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name om welke redenen een einde wordt gesteld aan het verblijf van verzoeker. Gelet op het voorgaande en het geheel van de motieven slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze de juridische en feitelijke gegevens vermeld op basis waarvan deze werd genomen, derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Evenmin toont hij aan dat de bestreden beslissing niet zou stoelen op een correcte feitenvinding, kennelijk onredelijk zou zijn of dat geen voldoende onderzoek zou hebben plaatsgevonden. In tegenstelling tot wat verzoeker aldus betoogt, kon de gemachtigde – na het in acht nemen van het onderzoek conform artikel 42quater, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet en na te hebben vastgesteld dat de uitzonderingsgronden van artikel 42quater, § 4 van de vreemdelingenwet

niet van toepassing zijn – *in casu* wel degelijk overgaan tot de beëindiging van het verblijfsrecht. Wat de rechtspraak van de Raad betreft waarnaar verzoeker doorheen zijn verzoekschrift verwijst, kan het volstaan te benadrukken dat deze arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en van de aangevoerde artikelen wordt niet aangetoond.

De middelen zijn ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentwintig augustus tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN